

Zsávolya Zoltán

Munkacímre

*„...s repül a Föld, a zengő légypokol”
(Babits Mihály)*

Élni veszélyes! Élni ez:
szótlanul levegőt veszel,
lihegsz nehéz munka után,
szerettedre csókot lehelsz.
És még nem vagy a fűjató,
láng-izzító kemény kovács,
még nem mondod azt, míg köhögsz,
nehéz dolgod csinálja más!
Nem is köhögsz. Mégis köhögsz?...
Sálad arcod elé kapod;
Új-Mexikó... *Cowboy*-csapat
rabolni vágtat benned el...

Hülyét belőled így csinál
e „körülmény”. Mint filmekben!
Közel és távol pernye száll,
fekete szél, léglobogó.
Zászlót lenget a semmiség,
nem venni észre, de inog:
a sejt-égések korma ez...
Borzasztó dunszt-fenyegetés
szívni s fújni leheleted,
lenni benne egyszerűen.
Pusztán ennyi fenyegetés?
Őrület ez, én úgy hiszem.

Önkéntelen rovar-fogó,
méregtől ragad Ájerünk;
tűzet fakaszt – éppen lehet
polgári kandalló-hamu,
amint barlangmély helyiség
fáklyás és máglyás parazsa
s egyszerűen gyújtogatás;

széteget vagy utat mutat.
Várod, míg lobban benne fény,
rebben, világít sugara,
aztán valahol megtörik,
őseber-belsőn elhever.

Ha érthető, Prométheusz
tettére gyúrok: hogy legyen
megint *valaki...*, lopva bár,
vagy nem „lopva”, véletlenül –
nem is véletlen: tudva jól!,
ismerve mindent laborok
berkeiben, a képletet
aki kiötli, formuláz,
számol, bemér, kísérletez’;
kitől kigyónk elkarikáz’...
Légpárnás Lábatlan Halál-
Gyíkunk, mitől kitör a frász!

Órület, tényleg, azt hiszem.
Humán pokol. Vagy légy-pokol?
A Vírus új kísértete
míg lepedőben jön, vonul,
kezében van, ami suhog
s e valami neve: kasza.
A kaszaélen sáskaraj.
Mi vagyunk azok, emberek!
Olyan kicsik, hogy el sem ér,
pengéje, s mint kalász-magok
pergünk nagy késén, táncolunk. –
Időnk meg közben elfolyik.

Ne mondják *rá* azt: délibáb!
Bár láthatatlan surranó.
Csáp nélkül cserkész’, úgy repül,
körülfon, ott van mindenütt:
szorító gyűrű; enyhülést
úgy enged, mikor szűnt a láz,
levegőben jön, nincs jele,
már oson és szörnyen lecsap.
Mindig rajtunk volt, el se ment,
nyálának szála körbeér.
S ha körbeér, már *visszatért*;
nem mondható hát: délibáb...

Ne is mondd azt, csak délibáb,
árnyékba nyúlsz bár, ha fogod,
ha beérnéd, ha kergeted,
majd rákapsz és átszorítod.
Széjjelnyekkented a nyakát,
karikába tekert *slaug*
lesz kertedben e délibáb –
Ne mondd ki ezt a szót! *Au!*
Azt érzed most, körülteker,
de nem biztos, tán eltűnik...
Nem mondom én sem: *Délibáb*.
„Rossz álom volt” (nézd, munkacím).

A Salvatore Quasimodo Költőverseny különdíjas verse.

